

бовѣта на народа, но дори и съ любовѣта на преторианцитѣ. Никой отъ довѣренитѣ на цезаря не можеше да прѣдвиди, какъ ще постѣпи Петроний въ такъвъ случай, за това намѣри се за по-благоразумно да го чакатъ да излѣзе изъ града.

Съ тая цѣль Петроний получи покана да иде въ Куми заедно съ другитѣ приближени, а той, макаръ да отгада злата имъ мисль. отиде, може би, за да не покаже явно противление, а, може би, и да покаже прѣдъ цезаря и приближенитѣ му още единъ пѣтъ весело лице, свободно отъ всѣка тревога и за послѣденъ пѣтъ прѣдъ смъртѣта си да побѣди Тигелина.

А въ то а врѣме тоя послѣдния го обвини въ сношение съ сенатора Сцевионъ, който бѣше душата на Пизоновия заговоръ. Слугитѣ на Петрония, които останѣхъ въ Римъ, затворихъ въ тъмница, а кѣщата му окрѣжихъ съ преторианци. Той, като узна за това, не показа ни тревога, ни дори вълнение, и съ усмивка казваше на приближенитѣ на цезаря, които приемаше въ великолѣпната си вила въ Куми :

— Агенобарбъ не обича прѣжитѣ въпроси, за това обърнѣте внимание, какъ той ще се смути, когато го попитамъ, той ли е заповѣдалъ да затворятъ моята „фамелия“ въ столицата.

Слѣдъ това той ги покани на пиръ прѣдъ дългото пѣтуване и захванъ да прави за него приготовления, когато дойде писмото на Виниция.

Като го получи, Петроний малко помисли, но слѣдъ една минута лицето му свѣтна отъ обикновената яснотъ и вечерѣта на сѣщия день написа слѣдующето :

„Радвамъ се на вашето щастие и се удивлявамъ на сърдцата ви, милий ми, защото азъ не мисль, че двама влюбени могатъ да помнѣтъ другъ единъ третъ челоуѣкъ. А вие не само не сте ме забравили, но желаете да ме прѣдумате да дойдѣ въ Сицилия, за да сподѣлите съ мене вашия хлѣбъ и вашия Христосъ, който, както пишешъ, толкова щедро ви е наградилъ съ щастие.

„Ако това е истина, почитайте го. Азъ мисль, драгий ми, че Лигия ти върна донейдѣ Урсъ, а донейдѣ римския народъ. Но понеже ти мислишъ, че Христосъ ти я е върналъ, азъ нѣма да спорѣ съ тебе. Да! не жалѣте жертви за него. Прометей тоже се посвети на челоуѣцитѣ, но Прометей е измисленъ отъ поетитѣ, а хората, които вѣрватъ, ме увѣривахъ, че съ собственитѣ си очи сѣ видѣли Христа. Азъ мисль заедно съ васъ, че той е най-достойния отъ боговетѣ.

„Въпросѣтъ на Павла отъ Тарсъ помнѣ и мисль, че, ако, напр., Агенобарбъ живѣеше по Христовото учение, то,